

Overweging zondag 7 april 2024 – Leven door geloof

Jaar B, 2^e zondag van Pasen, Zondag van de goddelijke Barmhartigheid

Hand. 4, 32-35 / Psalm 118 / 1 Johannes 5, 1-6 / Joh. 20, 19-31

We noemen deze achtste dag na Pasen Beloken Pasen: het Paasoctaaf wordt hiermee afgesloten. Maar Pasen zelf is nog niet voorbij! Zoals Jezus' leven niet voorbij is. Ons leven niet voorbij is. De hoop niet voorbij is.

De leerlingen waren bang om met Jezus geassocieerd te worden en hadden zich afgesloten van de buitenwereld, verstopt. De luiken dicht, de deuren gesloten.

Maar Jezus vond hen. Hij wist hen te vinden. En kwam in hun midden. Niet boos, omdat ze bang waren en niet verder durfden, maar vol vergeving, vol van vrede. Hij begreep hun angst – want was hij zelf niet ook bang geweest? Hij had immers liever ook de beker aan zich voorbij laten gaan toen hij daar hing aan het kruis?

Jezus droeg de littekens van zijn kruisiging. Zo zijn ook wij getekende mensen – met alles wat wij hebben meegemaakt, met alles wat ons heeft verwond. God is waarlijk mens geworden en als mens solidair geweest in ons lijden. Hij laat het lijden niet alleen aan *ons* over, maar lijdt met ons mee.

En hij wenst zijn leerlingen, die hem zo lief waren – wenst ons! – vrede: Sjaloom. Sjaloom betekent meer dan 'vrede': het betekent ook volledigheid, heelheid, harmonie.

Jezus weet ons te vinden als we voor hem openstaan, als we onze luiken, onze harten, openzetten. Met Jezus in ons midden *zijn* we volledig. Zonder Zijn liefde mist er iets in ons leven. Met Jezus in ons leven, zijn we, ondanks onze littekens, heel: Jezus brengt ons heil. Jezus brengt ons, ondanks onze verwarring, harmonie.

Hij verweet de leerlingen niet dat ze zich opsloten. Hij wilde hen nabij zijn. Zo wil Jezus ook bij ons zijn als wij bang zijn, als we het niet meer zien zitten.

Onaangekondigd, als we het niet verwachten, kan Jezus ons leven binnenkomen, weet Hij ons te vinden en kunnen we door Hem geraakt worden.

Misschien herkennen we hem niet dadelijk of hebben we geen aandacht voor Hem. Maar in zijn nabijheid is Jezus, is God, barmhartig voor ons. En wil ons troosten met zijn niet aflatende liefde.

Jezus toont óns zijn wonden. Niet alleen aan Thomas. *Wij* zijn Thomas. Wij, die amper kunnen geloven dat God met ons is in deze wereld.

Geloven is niet naïef. Hoewel wij niet zijn wonden kunnen aanraken, kunnen wij wel zien: dat Jezus gewond is. Dat de wereld gewond is. Dat wij gewond zijn. Hij nodigt ons uit die wonden te zien. In zijn wonden is Jezus, is God, solidair met ons. Hij roept ons op van die solidariteit te getuigen. Door op onze beurt solidair te zijn met onze medemens.

Er is oorlog, geweld, ziekte en dood. Dat is van alle tijden. Dat is de harde werkelijkheid: we zien het dagelijks om ons heen. Jezus wordt elke dag gekruisigd waar onrecht is.

Wij snakken vaak naar vergelding bij alle onrecht, maar Gods barmhartigheid kent geen grenzen. Durven we dan zelf ook barmhartig te zijn? En om te zien naar onze gewonde medemens, naar onze eigen wonden? En vergeving te schenken?

Vergeven vergt moed. We helpen onszelf ermee als we vergeving weten te schenken, omdat het onze eigen wonden heelt - boosheid, rancune, wrok en teleurstellingen. Maar wij kunnen onszelf en anderen niet zelf veranderen. Het is de Christus die Thomas verandert. De Christus die ons verandert. Het is God die ons liefheeft en helpt te vergeven, met Zijn goddelijke barmhartigheid.

Vergeving is loslaten van verwachtingen – vergeving is geloven in “Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel”. Laat het oordeel over aan God, dat maakt ons vrij van de ketenen van onze eigen oordelen en angst.

Als we medelijden hebben met Jezus, zijn lijden zien, zijn wonden - waar en bij wie dan ook - dan verlost Jezus ons. Want barmhartigheid verlost ons. Vergeving verlost ons. Van onze angsten, van onze onzekerheden, van ons eigen lijden, onze eigen pijn. Wij zijn allemaal gewond op de een of andere manier. En juist dáár is Christus. Dichterbij kan Hij niet zijn. Hij is bij ons. Door ons en met ons en in ons. Ons allemaal.

Christus' liefde én zijn lijden is het voor-beeld van Gods liefde voor ons. Hij is de balsem op onze ziel. Kunnen we daar wél in geloven?

Jezus wenst ons vrede, tot drie keer toe. Want ondanks alles kunnen we toch in vrede leven. Vrede is niet afhankelijk van wat buiten ons gebeurt, maar van wat binnen, *in ons*, gebeurt. Als we voelen dat we er niet alleen voor staan, kunnen we weer opstaan, verder gaan, naar anderen omzien. Dan zijn we niet alleen met ons eigen verdriet bezig, maar durven we weer om ons heen te kijken, naar buiten te gaan.

In het boek Genesis ademt God over de mens om hem tot leven te wekken. Nu ademt Jezus zijn Geest uit over de leerlingen om hen nieuw leven te geven. Een leven vanuit barmhartigheid: om elkaar te zien, elkaars lijden aan te zien, erdoor bewogen te worden, in beweging te komen en elkaar nabij te zijn. Dat bevrijdt ons van ons eigen, kleine wereldje en dat opent ons hart.

Jezus' opdracht aan ons is om onze eigen deuren, de deuren van ons hart, niet beloken, gesloten te houden, maar open te doen. Open te houden. Voor Gods liefde, voor elkaar. Open naar de wereld en het goede nieuws te vertellen: dat God van ons houdt en dat we niet bang hoeven te zijn. Dat zijn liefde ons leven geeft en dat barmhartigheid vrede mogelijk maakt. Jezus geeft niet de opdracht te vertellen over alle ellende, maar te vertellen over Gods oneindige, barmhartige liefde.

Thomas leert ons dat geloven samengaat met een persoonlijke relatie met God, met Jezus. Onze geloofsbelijdenis is niet voor niets in de ik-vorm. We belijden niet dat *wij* geloven, maar dat *ik* geloof. God is er voor ieder van ons persoonlijk. Zijn liefde neemt ons bij de hand.

We moeten die liefde blijven verspreiden, erover blijven vertellen. Gods liefde is al in ons ingedaald, ons meegegeven vanaf het moment dat Hij ons weefde in de moederschoot. We moeten daar niet alleen in geloven, maar er naar leven. Dát is een *levend* geloof leven. Zo leeft Christus in ons. De opgestane Heer. Met wonden en al.

Dat maakt liefde in ons vrij: dat overweldigende gevoel als we een klein kind in onze armen houden, een prachtig muziekstuk horen, ons verwonderen over de schepping, die zo kunstig en wonderbaarlijk in elkaar zit, als we zien hoe iemand opleeft als we aandacht schenken. Die liefde kan ons onaangekondigd overrompelen, nederig maken, vreugde geven, ons doen optillen uit ons kleine bestaan – zo weet Jezus ons te vinden, zo zijn we met Jezus verbonden. Mét zijn littekens en mét zijn vrede.

Kijk naar elkaar om, “zie de mens” – zie in elkaar, in de wereld, de gewonde Christus en houd van Hem, houd van elkaar. Heb elkaar lief in Jezus' naam en spreek vrijmoedig over hem: vrij en moedig. Jezus lijdt niet alleen mee, Hij lééft met ons mee! Amen.